

søg mislykkes, dog bestandig paa ny maa tage fat paa med fornyede Kræfter for at søge at orientere sig i de Forhold, der ligge for, og i Henshold dertil gøre det Forsøg, som i Øjeblikket maa anses for praktisk for at komme frem paa den ganske vist majsommelige og meget stenede Vej, som Sagen hidtil har haft at gaa. Jeg har ganske vist it tænkt over, at Folketinget kunde vedtage Beslutninger, som denne Regering fuldstændig ignorerede — Erfaringerne tale stærkt i denne Retning, og der kunde jo nævnes saa mange Eksempler derpaa, men jeg antager ikke, at det er nødvendigt, og jeg skal derfor afholde mig fra at drage dem frem; alle Medlemmer ville sikkert let have alle disse Eksempler paa rede Haand, men over for denne Sag har jeg nu den Tro, at naar Regeringen faar en Anvisning fra et af Tingene, i dette Tilfælde altsaa fra Folketinget, vil den tage den op til Overvejelse og saa forsøge at finde en Løsning og saa godt, som det overhovedet er muligt, ved fælles Forhandling søge at komme til et endeligt Resultat. Derfor er det, at jeg betragter denne Dagsorden som netop i mindre Grad end Dagsordener i Almindelighed egnet til at fortjene Betegnelsen „et Slag i Luften“. Skal nogen Dagsorden have Udset til at gribe ind i Virkeligheden, at være skiftet til at faa Regeringen til at sætte sig i Bevægelse i en naturlig angiven Retning, saa forekommer det mig netop at maatte være denne. Den Beslutning, vi forleden vedtog med Hensyn til den kommanderende General, har ubetinget ikke nær saa stor Sandsynlighed for efter sin Bestemmelse at kunne bringe praktiske, positive Resultater som den Dagsorden, vi nu forhandle om. Det vil dog vist ikke noget Menneſte i denne Sal bestride. (En Stemme: Jo!) Ja, det finder jeg høist besynderligt, om nogen skulde ville bestride det. En mindre Hensyntagen end den, der er vist over for den Beslutning, hvortil der blev indbragt Forslag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), forstaa jeg i alt Fald ikke, at der kan vises, og det er da naturligt, at man nærer Haab om, at naar der ikke kan blive taget mindre Hensyn til denne Dagsorden, saa maa der blive taget større Hensyn dertil; det er da i alt Fald muligt. Men det er ret betegnende, at det ærede Medlem — jeg hørte ikke, hvem det var, der afbrød mig — at man nu kan sige her i Salen, at selv om Folketinget, selv om et stort Flertal her, selv om et Flertal, der er vokset op til at være lige saa mægtigt som Flertallet i 70-erne — og det er jo muligt, at der kunde komme et saadant Flertal,

skiftet umuligt er det i alt Fald ikke — selv om et saadant Flertal vedtog en Beslutning som den, der her ligger for, en Beslutning, der opfordrer Regeringen til at sætte sig i Bevægelse ad en af to Veje, enten ved at gaa til en Ændring af Grundloven eller ved at gaa til en Opfyldelse af Grundloven, saa mener man — i alt Fald er der da et Medlem her i Salen, der mener det — at det vil Regeringen ikke. Det er et stift Stykke. Det er ganske vist at drive sin Mistillid til Regeringen til det alleryderste.

Jeg skal dernæst vende mig til en anden Klage over Dagsordenen, som ogsaa særlig er kommen til Orde fra Ordførerens Side, men som heller ikke paa mig har gjort Indtryk af at have den Bægt, at den vil forskyde Forholdet i den Afgørelse, der nu vil foregaa. Jeg sigter derved til, at den ærede Ordfører udtalte den Bebrejdelse mod Mindretallet, at det havde taget sin Stilling alternativt. Den ærede Ordfører sagde, at Mindretallet stod og talte paa Knapperne. Han var der straks igen inde i Billedsproget og Signelser. Jeg tror, at hans Billede om Herkules paa Stillevejen saa vel som hans Operaſtrofe kunde finde Anvendelse andre Steder. Hvis han vendte sig dermed til Regeringen, vilde det være med samme Bevegtigelse, thi enhver, som kender denne Sags Historie, ved, at Regeringen ikke har haft noget fast Standpunkt i denne Sag. Den har eksperimenteret sig frem, den har vallet mellem Opfyldelse af Grundloven og Ikke-Opfyldelse, den har talt paa Knapperne og prøvet et og andet ad Aare, saa at i den Henseende kunde den ærede Ordfører vistnok finde en anden Adresse for sin Henvendelse. Ja, jeg tror, at han kunde lade Brevet gaa ligefrem retour og ende hos ham selv. Der vilde Adressen vistnok lige saa godt passe, som naar den henvendes til Mindretallet. Jeg fik ogsaa absolut af hans Udtalelse det samme Indtryk, som Tid efter anden er kommet frem i disse Dage under Forhandlingen om denne Sag, at vi i Mindretallet ere stillede som Drengen med Hatten, der fik Brygl, naar han tog den op, og ogsaa fik Brygl, naar han lod den ligge. Hvis denne Dagsorden havde været formuleret som et bestemt, stærkt udfordrende, meget markeret Forslag, er jeg absolut sikker paa, at den ærede Ordfører havde sagt: Nej, det gaar aldrig an at vedtage en saadan Dagsorden; hvorved man paa Forhaand binder sig til en eller anden bestemt Beslutning, hvorved man paa Forhaand affærrer Muligheden af at komme til en Forhandling om de forskellige Alternativer, som alle Menneſter vide og indrømme, at der er.